

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES ROUSSELLE

ΕΝΑ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ... Μ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΤΕΛΟΣ!

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ :

ΡΕΝΕ ΜΩΜΠΟΥΡΣ, 38 ετών, μυθιστοριογράφος, ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, 25 ετών, ντυμένη απλά, άραιοτάτη, με ύψος σεμνό και περίλυπο.

(Η σκηνή στο γραφείο του μυθιστοριογράφου Ρενε Μωμπουρξ. Ο Ρενε κάθεται στο γραφείο του. Είναι κουρασμένος. Έχει έλαφο πονοκέφαλο. Έπαινα στο γραφείο του είναι αράδιασμένα τα χειρόγραφα του τελευταίου του μυθιστορημάτος. Δεν έχει κέρα να συνεχίσει το γράψιμο. Μπαίνει μία υπηρέτρια και του άσπγγελλει την επίσκεψη μιάς νέας.)

ΡΕΝΕ (δυσχερασμένος).—Πώς της δόν είμαι πολύ άπασχολημένος αυτή τη στιγμή... Θα είνε καμιά άναγνωστική μου, που ήθελε να μου εμαρσίσει τόν ένθουσιασμό της για τά βιβλία μου... (Η υπηρέτρια έτοιμάζεται να φύγει. Μά ο Ρενε ανυπολόγιστα τότε πως δεν έχει όρεξη να ενοιασθή και πως ίσως μιά συναρμλία με μιά νέα να του κάνει καλό... (Στήν ίσπρητόα.) Δεν μου λέξ, άλθθεια, είνε ώραία αυτή ή δεσποινίς;

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (χαμογελώντας).—Πολύ ώραία, κύριε... ΡΕΝΕ.—Άφού είν' έτσι, πώς της να τη περιθώ... (Σε λίγο άνοιγει ή πορτα και εμφανίζεται μιά νέα άπλουτημένη, δειλή και ανσταναμένη. Κινησής άδέξιος. Ο Ρενε φαίνεται εμαρσισημένος από την πρώτη ματιά που της έριξε. Της προσφέρει καθίσματα και ύστερα κάθεται και αυτός μπρος στο γραφείο του.)

ΡΕΝΕ.—Σε τί όφειλω, δεσποινίς, την τιμή και τήν εμαρσισητή της επόξενής σας ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Θά ήθελα... με συγγωρεíte για τήν ένόχληση και τού θάρρος μου... Θα έλπετε να με παρουσιάση κάποιος σε σας... Μά δεν γνώριζα κανένα... Κι' έτσι έλαβα τού θάρρος ναρθώ μόνη μου... ΡΕΝΕ.—Κάνετε πολύ καλό... δεσποινίς, άν δεν άπατοίμα...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Μάλιστα, δεσποινίς... ΡΕΝΕ.—Κάνετε, λοιπόν, καλό, δεσποινίς, που ήθελε να με δίτε με τόσο θάρρος... Δεν είμαι δά και κανένας άγροάνθρωπος !... Σε τί θα μπορούσα να σας φανώ χρησιμος ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Δεν ξέρω πως ν' άρχισω... Νά, ήρθα να ζητησω τή συμβουλή σας... Πρόκειται για ένα...

ΡΕΝΕ.—...μυθιστόρημα ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Τό μαντέψατε ! ΡΕΝΕ.—Δεν ήταν δύσκολο να τό μαντέψω, αφού βλέπω να κρατάτε στά χέρια σας ένα μεγάλο χειρόγραφο. Γράφετε, λοιπόν ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Θά ήθελα να γράψω...

ΡΕΝΕ.—Και θέλετε να σας πω τή γνώμη μου για τού πρώτο σας λογοτεχνικό έργο ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (ένθουσιασμένη).—Άκριβώς, κύριε ! Είμαι βεβίαη πως άν με ίσποτηρίξετε λιγάκι, θα βρω άμέσως εκδότη, θα γίνω γνωστή... Ω ! άν ήμουν τόσο τυχερή και μου δίνατε μερικώς πολιτίμες συμβουλές... Σας θαμάζω ως μυθιστοριογράφο...

ΡΕΝΕ.—Σας ευχαριστώ, δεσποινίς, για τά καλά σας λόγια... Όχι, λω όμως να σας πληροφορήσω ότι έχετε σχηματίσει πολύ μεγάλη ιδέα για μένα... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Ω !... ΡΕΝΕ.—Μάλιστα, δεσποινίς. Έν πάση περιπτώσει, είμαι έτοιμος να σας άκούσω... Κάτι μου λέει πως θα έχετε ταλέντο... Μία δεσποινίς, τόσο...

(Ο Ρενε έτοιμάζεται να πή ενα κομπλιμένο. Τό σοβαρό όμως ύψος της επόκεπτρις του δεν τόν άφηνει να προχωρήσει. Έκάλωρό, ή νέα του ρίχνει τέτοιες έρευνητικές ματιές, που τόν κάνουν να καταλάβη ότι κάτω από τού άφελές της ύψος κρύβει πολλή παρατηρητικότητα.) Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Άρχίζω, κύριε... (Ξεδιλώνει τού χειρόγραφο της.) ΡΕΝΕ.—Είμαι όλος αυτιά...

(Ο Ρενε εμαρλώνεται καλύτερα στην πολυθρόνα του, με ύψος άνθρώπου, που λέει με τού νού του : —Και τώρα, άς έτοιμασοδομε ν' άκούσομε μιά άσημαντή ιστορία, αίσθηματική μέχρι άφελείας ή τραγική μέχρι...κομικότητας ! "Α ! ήσουν τυχερή, κοπέλα μου, που έχω σήμερα ήμικρατία και δεν μπορώ να γράψω... Γί' αυτό τό κάθισα τώρα και σ' άκούω... Μά, δεν μπορώ να καταλάβω τί μανία πάνει τής γυναίκας και γράφουν βιβλία ! Δεν καταλαβαίνω έν αυτοί τής κάνει άντισπαθητικές ; Νά, αυτή ή νέα, λόγου χάριν, θα ήταν γοητευτική άν περιπατόεπε περισσότερο τόν εαυτό της, άν ήταν πολύ κομψή... Και όμως, χανει τά καλύτερα χρόνια της ζωής της σκαμνίζη πάνω στα χαρτιά... Μά, για στά-οου ! Η ώραία επόκεπριά μου άφηγείται τώρα την ύπόθεσι τού μυθιστορη-

μάτος της. Έχει προχωρήσει πολύ κι' εγώ δεν τήν παρακολουθώ... Δεν προσέει διαλόγους τού διαβάσε ως τώρα. Ο Ρενε προσποιείται ότι προσέχει.)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (συνεχίζοντας με πικρήν φωνή).—...Τότε ή 'Ελισάβετ, που ίσπορε τα λάπδεια από τή δεύτερη γυναίκα τού πατέρα της, άπεράσισε να πάρη άνδρα τής τόν Φρανσουά. Μά ο πατέρας της, έπηρεασμένος από τή γυναίκα του, μήλινε με άσχημο ύψος στον Φρανσουά. Τού είνε κατάρια και ζήτησε πως δεν τόν ήθελε για γαμπρό του... Και ο νέος έφυγε από τή Γαλλία, με τήν καρδιά πληγωμένη, επειδή έξακολουθούσε ν' αγαπά τήν 'Ελισάβετ... Ύστερ από λίγο καιρό ο πατέρας της 'Ελισάβετ πέθανε από άπαιησία. Και ή γυναίκα του, ή όποία τα κατάρεσε στο μεταξύ νύ τον καινή να γράψη σ' όνομά της τήν περιουσία του, που άνιξε δικαιωμένη στην 'Ελισάβετ και τή μαρτοτέρα άδελφή της, πήρε άλλον άνδρα, άφινοντας τις προηγόνες της στο έλαος τού Θεού...

ΡΕΝΕ (ερωτικά).—Και ο Φρανσουά τί άπέγινε ; Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Άπέθανε, ίσως... ΡΕΝΕ.—Άς τού ελιπίσομε αυτό... για να μπορέσομε να τόν δικαιολογήσομε για τή διαγωγή του ! Γιατί δά ήταν λιγάκι ταπεινό έξ μέσου του να μη ζητήση ποτέ να μάθη τί κάνει ή νέα που αγαπούσε... Άλλά, με συγγωρεíte, δεσποινίς... μου έπιτρέψετε να σας υποβάλω ένα ερώτημα ;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Σας παρακαλώ, κύριε... ΡΕΝΕ (κομπάζοντας).—Νά, θα ήθελα να σας πω ότι ή ιστορία αυτή είνε πολύ μελαγχολική και λιγάκι άπίθανος... Φαντάζεστε σοβαρά ότι ύπαρχουν άνθρώποι τόσο κακοί, σαν αυτούς που παρουσιάζετε σείς στο μυθιστόρημά σας ; Η 'Ελισάβετ είνε, όμολογούμενος, γοητευτικός τύπος κοριτσιού... Μά είνε δυνατόν ένας πατέρας να ίσποταθή τόσο στα θέληγγοια μιάς γυναίκας, ώστε να λησμονήση για τού γαμπρό της τά παιδιά του ; Είνε δυνατόν ένας μησθητή να εμαρσισηθή έτσι άσπλαγμνα τήν αγαπημένη του ;

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (άφελέστατα).—Μά, αυτή, κύριε, είνε ή ιστορία της ζωής μου !... ΡΕΝΕ (ξανασημένος).—Πώς είνε ; Δεν μπορώ να τό πιστέψω... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (κροβόντας τού πρόσωπο στα χέρια της).—Έγώ είμαι ή 'Ελισάβετ... Είμαι όρφανή, μόνη στον κόσμο... Θα ήθελα να γράψω αυτή τήν ιστορία, για να κερδίσω λίγα χρήματα και να συντηρήσω τήν άδελφούα μου, ή όποία δεν έχει άλλο προστάτη από μένα... Δεν μου λέτε, μπορώ να ελιπίσω τίποτα ;

ΡΕΝΕ (συγγινημένος).— Έννοείται, έννοείται... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (μ' εγνομοσμένη).—Ω ! δεν ξέρω πως να σας εμαρσισησω... ΡΕΝΕ.—Είμαι στάς διαταγές σας για ό,τι με χρειασθήτε... Και, για σταθήτε... Φρονώ ότι θα μπορούσατε να συνεργασοθή, να γράψομε μαζί ένα μυθιστόρημα... Έσής θα βάλετε τή ζωηρή φαντασία σας κι' εγώ τή συγγωροική επιδεδιοτήτά μου...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ (χαμογελώντας, άνάμεσα στα δάκρυά της).—Νά συνεργασοθήμε μαζί ; Θεέ μου ! Τι εύτυχία !... Πώς να σας εμαρσισησω για τήν καλοσύνη σας ;... ΡΕΝΕ (ένω συννοδνει τήν δεσποινίδα ως τήν πόρτα).—Άλλοίστετα : Βγάζοντας από τού πρόσωπό σας τήν περιλήψη αυτή εμαρσιση... Θέλω να σας βλέπω πάντοτε να χαμογελάτε, όπως τώρα... Έξάλλου, εγώ πρέπει να σας εμαρσισησω, επειδή δεχθήκατε να συνεργασοθήτε μαζί μου... (Η φωνή του άρχίζει να τρέμει). Δεν πρέπει πια να τό βλέπετε όλα τόσο μαύρα... Ποιός ξέρει, ίσως να είμαι ο Φρανσουά, ο όποιος έπατράφει για να συναντηση τήν 'Ελισάβετ...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Νά πιστέγω πως είνε δυνατόν ν' άναστηθή μιά νεκρή εύτυχία ; ΡΕΝΕ.—Ένα ζωηρό αίσθημα μπορεί να νικήση και τού θάνατο... (Της σφίγγει τού χέρι. Έκείνη τόν κυτάζει κατάματα, χαμογελά και...δεν τρέσσει τού χέρι της. Είνε κατακόκκινη — ένδ ο Ρενε είνε άχρως. Καί έν τά χέλια του δεν έπαιαν τόν μεγάλο λόγο, τόν άμολόγησαν ή στάσι του, ή ταραχή του. Γλυκερά συγκίνησι έχει κυριέπει και τούς δύο...)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Πρέπει να πηγαίνω... ΡΕΝΕ (πλησιάζοντας τού πρόσωπό του κοντά στο δικό της).—Και, ποιός ξέρει, ίσως ή συνεργασία μας αυτή να συνεχισθή... ως τού τέλους της ζωής μας !... Κάτι μου λέει πως έτσι θα γίνη, 'Ελισάβετ... Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ.—Ω, μακάρι !... Μακάρι, Θεέ μου !...

Ο Ρενε είνε κουρασμένος, έχει πονοκέφαλο...